

CENTRO EXCURSIONISTA DE TARRASA

Circular para los socios - N.º 123

Julio - Septiembre 1966

Sumari:

TEMPESTA, per Francesc Palet i Setó.

REFLEXIONS SOBRE ESCALADA, per A. Casanovas.

DE LA MOLA A SANT CUGAT PAS-SANT PEL CAMÍ DELS MONJOS, per Ramon Cabeza i Sabater.

ELS PRIMERS MIL ANYS D'UNA CIUTAT: ÈGARA (II), per Ramir Masdeu.

VISIONS DE MUNTANYA, per Salvador Prat.

CRONICA DEL XVIII CAMPAMENT D'ALTA MUNTANYA, per Josep Mies.

CRONICA: Actes i conferències. - Biblioteca.

SECCIÓ D'ALTA MUNTANYA: Festa de Sant Bernat de Menthon.

SECCIÓ CORAL: Comentari per Jaume Prunés.

SECCIÓ DE FOTOGRAFIA: XXXI Saló de Fotografia, XI de Muntanya, II Edició Nacional. - Necrològica: N'Enric Barrull i Torrella.

EXCURSIONS REALITZADES.

GRAVATS: «L'Aneto des del Portilló inferior» i «Al cim de l'Aneto», per Salvador Prat.

PORTADA:

VISTA PARCIAL DEL XVIII CAMPAMENT
D'ALTA MUNTANYA

FOTO: VIRGILI VERA

Adherido a la
Federación Catalana de Montañismo
y
Federación Catalana de Esquí

Circular para los socios n.º 123

JULIO-SETIEMBRE 1966

CENTRO EXCURSIONISTA DE TARRASA

TEMPESTA

Qui no s'ha trobat enmig de la immensitat de la muntanya i sense aixopluc de cap mena amb una tempesta d'aigua i electricitat, no s'ha donat segurament compte de la petitesa dels humans davant de la grandesa dels elements desencadenats i de la real existència de Déu, creador de totes les coses, per les que nosaltres ens interessem tan vivament.

L'interès per totes les coses que ens rodegen, dels regnes de la Naturalesa que no han estat afaïçonats per mà de l'home, són les que ens causen més intensa emoció. Naturalment que no menyspreem pas les conquestes de la tècnica, però al no trobar-se aquests productes en el seu estat natural, ja ens produeixen bon grau de desencoratjament.

El trescar per la muntanya i en contacte amb les grans arbredes i penyalars i veure'ns tan empetitits, ens reporta una tranquil·litat d'esperit tan gran i comencem un diàleg interior tan viu amb el Creador, que ja us dic jo que la bugada és eficient i reconfortant.

La ciutat ens deixa inexorablement amb l'ànima esmussada per la lluita terrible i aferrissada que representa la premsa actual, els sorolls estridents i les màquines pensants i parlants, que desplacen cada dia més l'iniciativa de l'home.

No queda doncs a la nostra gran família, altre recurs que la recerca de les petites coses (vull dir, grans coses) que són: l'èxtasi d'una sortida de sol, l'embadaliment davant del bosc ombrívol, obra de centenars d'anys, la contemplació d'una bella contrada des d'un cim alterós. Les sensacions que un hom experimenta en aquests casos són d'un valor immens. No heu sentit aleshores com un calfred, una esgarripança, un guspireig als ulls i una roentor al cor? Si és així, ja anem tots pel bon camí. Aquest camí, al mateix temps, és el camí de la humilitat. I és tan fàcil, senzill i barat procurar-se un carregament de bons sentiments i plaer d'embadalir-se davant de l'obra de Déu, que tenim a l'abast de la mà, encara que sigui provinent d'una tempesta amb els elements desfermats. Només cal proposar-s'ho.

FRANCESC PALET i SETÓ

això, allò més meravellós, allò fantàstic és que en mig d'aquell escampall de rocs i gel, perduts en una minúscula repisa lluny d'aquest bullici que ens escanya, hi havia la consciència de dos homes que no tenint res ho posseïen tot.

Quantes coses podria contar-vos d'aquestes nits viscudes sota dels estels! He passejat la mirada de Nord a Sud i n'he comptat milers d'ells, tants que fins i tot he sentit el vèrtig dintre meu, i la meva consciència d'home m'ha fet aferrar-me al meu niu amb més força tornant així a ésser altra volta sobirà del meu reialme. Novament he tornat a sentir la remor del rierol, perdut entre la foscor de la vall, i a sentir el pes del meu cos sobre un granet. Però, Déu meu! quin sentit de petitesa i feblesa s'ha posseït de mi. Ara ja sento el fred punyir el meu cos, m'acotxo més dintre el sac, i provo de dormir una estona, mes no puc deixar de pensar en la nostra condició d'homes. Certament estem estacats en aquest món amb una corda massa curta... Som tan febles al fred i a la calor, a la fam i a la set, a cops i sotregades... No

som res més que una fràgil figura de cristall, col·locada a l'esguard d'una fastuosa vitrina.

Si tan mateix és així, per això passarem aquella nit, fermament arrecerats l'un contra l'altre en la plaça major del nostre llogarret, esperant el nou dia.

Però són totes aquestes coses les que donen la grandesa al nostre esport. Aquest és incomparable, per damunt de tot, per aquesta forma que té tan profunda d'unir-nos els uns als altres. Caminem molt de temps plegats, ignorant-nos mútuament. Finalment un dia coincidim davant de la dificultat i el perill i instintivament ens ajuntem per unes flassades de corda i tot ajuntant les nostres forces, fem de la nostra feblesa una vertadera fortalesa. Aleshores descobrim que pertanyem a una mateixa comunitat, ens mirem i esclatem en un ampli somriure.

Acabem de descobrir el veritable sentit d'aquest pujar i baixar cingleres, i ara ja res ens aturarà en aquesta constant recerca de carenes i penyassegats que fan les nostres delícies.

A. CASANOVAS

De La Mola a Sant Cugat passant pel camí dels Monjos

Per les crestes del Montcau i La Mola s'estableix la divisòria d'aigües entre les conques del Besòs i del Llobregat. També hi comença i segueix pel determinat sector que anem a ressenyar, el llegendari camí dels Monjos, que té la particularitat de no travessar cap torrent, riu ni riera. Fou transitat, en èpoques llunyanes, pels monjos (d'ací en ve el seu nom) per a traslladar-se des de l'antic cenobi benedictí de Sant Llorenç del Munt fins al monestir de Sant Cugat del Vallès.

Aquest històric, curiós i bonic camí, enmarcat de rica toponímia i bells indrets, té una longitud d'uns vint-i-set quilòmetres de carena que es poden recórrer, amb pas lleuger, en unes cinc hores, distribuïdes aproximadament així: De La Mola a Matadepera, 2 hores; de Matadepera a Can Torrella del Mas, 1 hora; de Can Torrella a Sant Cugat, 2 hores. En alguns sectors el camí està mig perdut; en d'altres, eixamplat i en molts modificat, cosa que fa difícil reconèixer-lo, però en línies generals es pot ben seguir sense dificultats, tot i atendre's a la premissa de no travessar cap curs d'aigua durant el seu recorregut.

* * *

Sortim de l'església de la muntanya de Sant Llorenç del Munt i tot seguit empenem el camí que vers migdia, amb forta davallada i giravolt a l'esquerra segueix per una deliciosa i enllosada canal de graons que ens porta a l'Hort dels Monjos i a la seva cova.

Hem deixat a l'esquerra el camí que mena a la font del Saüc, i seguim uns instants per un camí planer des d'on podem contemplar el paisatge de la part del riu Ripoll amb els turons de Les Castellasses a primer terme.

Poc després trobem una bifurcació de camins: el de l'esquerra és el de la font Soleia. Seguim cap a la dreta, camí carener típic de ferradura, de suau pendent. Al cap de poca estona deixem a l'esquerra el camí de la Senyora i trobem altra bifurcació de camins: a la dreta el que mena a Can Pobla, planejant, i el que amb forta davallada va cap al Cavall Bernat. Segui-

rem el camí pla en direcció a migjorn, fins que als cinc minuts hem de deixar el camí ample, que es perd pel cingle, i revoltar cap a l'esquerra per tal d'entrar a la canal dels Monjos, al fi de la qual un viarany, a mà dreta, que passa per sota l'anomenada roca de les Onze Hores, ens porta al creuament del camí Moliner, que va de Can Marcet a Can Torres.

Seguirem davallant cap a migjorn fins al collet dels Tres Termes, on hi ha un enforcament de camins. Anirem pel de l'esquerra i després d'haver passat per una pedrera arribarem a Can Prat.

Pot dir-se, ací, que ja entrem als asfaltats carrers de Matadepera. Seguim a la dreta cap als marges de la riera de les Arenes, que anem volejant fins a creuar la carretera i entrar al carrer de Sant Llorenç, que hem de recórrer en la seva totalitat per tal d'enllaçar amb la carretera de Terrassa que seguirem fins poc abans de trobar el pont de la riera. Davant mateix de la caserna de la Guàrdia civil segueix el camí que ens porta cap a l'ermita de Santa Magdalena, des d'on es divisa una bonica panoràmica, els indrets principals de la qual els contemplarem gairebé durant tot el camí: el Montseny, cap a llevant; Montserrat, a ponent; al nord, la muntanya de Sant Llorenç i enfront, a la llunyania, el Tibidabo.

Des de l'ermita de Santa Magdalena divisem també els suburbis de Terrassa. Deixem un camí a l'esquerra que mena cap al torrent i font de l'Espardenyera. En quinze minuts arribem a Can Petit, que deixem de costat, i tot seguit som a la bòvila i a la carretera, en la qual retrocedim un xic per tal d'empalmar amb el camí que abans de construir-se la carretera venia recte des de la bòvila. (A un centenar de metres més enllà, al peu de la carretera, s'hi troba un curiós forn ibèric).

Anem seguint el camí carener, notable divisòria d'aigües, i arribem a la masia de Can Montllor. A l'esquerra ens queden el torrent de la Grípià i el de la Betzuca, tributaris del Besòs; a la dreta hi veiem la riera de les Arenes i més enllà la del Palau, tributàries del Llobregat. L'antiga masia de Can Montllor, situada a bell mig del camí dels Monjos, ja la podem considerar ara com formant part d'una barriada de Terrassa. Ben a prop té una sèrie d'edificacions industrials i les vivendes a base de grata-cels que formen el populós Grup Sant Llorenç.

Des de Can Montllor continuem en direcció S. i tot seguit entrem a altra barriada: la de les Arenes, passada la qual i deixant els camins de l'esquerra, que ens durien cap al Sanatori de Torrebonica, travessem les vies de la RENFE per damunt del pont que es van veure obligats a

construir-hi per tal de facilitar el pas cap a l'altra barriada anomenada Torresana, voltada de pins, passada la qual i ran del Cementiri Nou s'ha de travessar la carretera per a trobar-nos enfront de Can Torrella del Mas. Aquí, a la dreta, ens queda la riera i el Grup de vivendes Montserrat; a l'esquerra, un camí va a la font de Can Torrella.

Passem pel costat de la casa i als cinc minuts de marxa deixem un camí de carro, a l'esquerra, que ens duria a la font de Montserrat. Uns passos més enllà trobem altre camí a la dreta que va als Bellots.

Poc després es tomba a la dreta, deixant el camí de Sant Quirze de Terrassa. Per aquests indrets el camí es perdedor per creuar-se amb altres i perquè de vegades el camí que cal seguir és el menys fresat. Deixem a mà dreta Can Sabater, i cap a llevant Can Sabater del Torrent, en direcció a Sant Quirze i a Sabadell.

Prosseguim fins a trobar l'extrem oriental de la urbanització de Can Parellada, des d'on, per un camí mig perdut amb forta pujada assolim el punt més alt de la serra de Can Amat de les Farines, masia que deixem a ponent enmig d'una formosa pineda.

Seguint per la serralada continuem cap a Can Viver de la Serra, finca molt ben cuidada. Al fons, cap a Rubí, hem vist la urbanització de Sant Feliu.

Des de Can Viver, en cinc minuts de baixada trobem la carretera que va de Rubí a Sabadell. La travessem seguint el camí que ascendeix cap a les últimes pinedes que trobarem, al final de les quals, pel camí de la dreta, ja veurem Sant Cugat del Vallès, final de la nostra ruta, i Mirasol al peu de la serralada del Tibidabo, que se'ns presenta davant amb tota magnificència. A l'esquerra ha quedat el camí que condueix cap al dipòsit d'aigua de Sant Cugat i a la urbanització de Bella Terra, que no hem de tocar.

Amb ràpid descens es passa ran de la bòvila Graells, i poc després ja trobem les primeres cases de Sant Cugat. Es segueix per camí ample fins a trobar la carretera que va cap a Barcelona per la Rabassada, la qual s'ha de seguir fins haver passat el pont dels F. C. de Catalunya, en el sector que va a Sabadell. Tot seguit hom entra pels carrers de Sant Domènec i Major per arribar a la plaça i al Monestir de Sant Cugat, final del nostre itinerari d'avui.

RAMON CABEZA i SABATER

31-7-66

Els primers mil anys d'una ciutat: Ègara

(De l'any 300 a. de C. al 700 d. de C.,
període ibèric, romà i visigòtic)

II

ETNOLOGIA EGARENCA O POBLAMENT PRE-ROMÀ

Si ens atenem a lo que ens conten els clàssics, difícilment aclarirem quins foren els primers pobladors organitzats que ocuparen la demarcació de la que després fou ciutat municipal d'Ègara, o sigui, a quin grup ètnic o «gens» pertanyien els primitius habitants autòctons del nostre solar ciutadà i comarcal.

Sabem, que les primitives poblacions del territori que més tard serà Catalunya, estaven agrupades en unes col·lectivitats de caràcter tribal, que es diferenciaven entre si per la cosa econòmica, cultural i possiblement ètnica.

Així, es creu, que els Ilergetes i Ilercaons, eren abans de l'arribada dels grecs, cartaginesos i romans, els pobladors culturalment més desenvolupats, per gaudir ja d'una cultura autènticament ibèrica. En canvi, els Indiketes o Indigetes, Cossetans, Laietans i Lacetans, estaven encara en un grau de civilització inferior als primers. En un altre estrat molt més baix, es trobaven els

grups tribals situats més cap a l'interior, com eren els Bergadans, Ausetans, Ceretans i Ausoceretes, quins pobladors vivien pràcticament en ple període eneolític o màxim del bronze i en alguns casos més favorables en la primera edat del ferro.

Rufus Festus Avié, en la seva obra «Ora Marítima» ens relata el Periple massaliota, o sigui el recorregut marítim coster des de Tàrtesos (sud d'Espanya) a Marsella, que tingué lloc en el segle VI abans de Crist, i cita en la seva poètica exposició que els pobladors aborígens de l'actual Catalunya, eren els Indigetes, Ceretes, Ausoceretes i Sordis.

També anomena Avié, alguna de les primeres ciutats marítimes com: Trychae (Tortosa), Salauris (Salou?) Callípolis (Tarragona), Barcilo (Barcelona), Cypsela (Sant Feliu de Guíxols?) i Pyrene. Aquesta última devia estar situada junt a les primeres estribacions pirenenques, i no hi cap la possibilitat de que pogués tractar-se d'Empúries, ja que el segle VI abans de Crist,

els grecs encara no havien intentat establir-se en les nostres costes.

Plini, Pomponi Mela, Ptolomeu, Estrabó, Livi, Polibi i d'altres, ens informen de l'existència de les següents agrupacions tribals en el territori català: Ilercaons (Tortosa), Cossetans (Tarragona), Laietans (Barcelona), Ausetans (Vic), Indigetes (Empúries), Ceretans Julians i Augustans (Llívia i Urgell), Ilergetes (Lleida), Ausoceretans (Girona) i els Lacetans (que com veurem més endavant, nosaltres atribuïm a Ègara i Segarra).

Uns grups tribals menys importants i segurament filials dels primers, eren els Bergistans, Sordons, Castellans i Lartolaietes.

Aquestes demarcacions o jurisdiccions proto-històriques, les anomenades «regio», foren adoptades pels propis romans, establint en cada una d'elles una entitat político-administrativa regida per una ciutat o municipi, la tan referida «civitates», que no era altra cosa que una agrupació o conjunt de poblats al volt d'un centre rector i administratiu situat en el poblat-capital i distingit amb el títol de «urbs». També més tard, s'emmotllà a aquesta natural i primicera organització, la pròpia naixent església cristiana, i així foren establerts Bisbats en cada un dels grups tribals més notables, quin «territorium» diocesà era el mateix de la tribu, i radicaren la catedral epis-

copal en el poblat considerat com a capital tribal o municipal.

Podem, doncs, constatar, que les principals ciutats romanes, foren després base de les Seus episcopals visigòtiques, com Dertosa (Tortosa) tribu dels Ilercaons, Tàrraco (Tarragona) dels Cossetans, Bàrcino (Barcelona) dels Laietans, Ausona (Vic) dels Ausetans, Emporion (Empúries) dels Indigetes, Orgello (Seu d'Urgell) dels Ceretans, Ilerda (Lleida) dels Ilergetes, Gerunda (Girona) dels Ausoceretes Lartolaeites, i sols ens falta encabir-hi i trobar-li el lloc que li correspon a la Seu d'Ègara, que no dubtem en considerar li pertoca la demarcació no consignada dels Lacetans.

Fins ara s'ha cregut que la comarca del Vallès, formava part de la tribu dels Laietans, i algun autor fins i tot s'ha expressat en el sentit que els laietans, leetans, lalletans i lacetans eren una mateixa cosa. Efectivament els tres primers noms corresponen exactament al mateix grup, però no els lacetans, que si bé eren molt afins als laietans tenien una organització i personalitat totalment distinta.

Vegi's el que conta el Dr. Pere Bosch-Gimpera en una de les seves obres: **«Els moviments dels lacetans i llur superposició a un poble anterior emparentat amb el que perdura en els ausetans.** Així tenim que, tal com vers la fi del segle IV,

o ja el III, es comprovaria un avenç de les tribus que tenen llur arrel a la costa més amunt de Barcelona, vers el Camp de Tarragona (cossetans), trobaríem un moviment paral·lel vers l'interior per les conques del Llobregat i Cardener, arribant fins a Solsona (lacetans).»

«Potser llavors també ocuparen els lacetans la Segarra i la comarca d'Igualada, que són llurs altres territoris. L'extensió fins a Isona, a la part més interior de la província de Lleida (conca de Tremp), que coincideix amb la important romanització del mateix lloc, potser té el caràcter d'una ocupació estratègica per tal d'assegurar els territoris de més a l'E. i S. de la conca de Tremp de possibles incursions dels pobles (per nosaltres desconeguts) de l'interior N.O. de la província de Lleida. L'ocupació de Isona hauria constituït l'extrem dels moviments dels lacetans, i cal imaginar-se'l amb la base a la regió del Segre (conca del Meià i Baronia de Rialp), i seguint el camí que entra a la conca de Tremp més enllà de l'extrem oriental del Montsec pels passos de la serra de Comiols (l'actual carretera d'Artesa de Segre a Isona) l'únic lloc practicable, ja que el Montsec és un obstacle insuperable per a un moviment de pobles.»

«Els pobles als quals es superposaven els lacetans a Solsona, no tenim cap text que ens faci conèixer-

los; però amb l'Arqueologia trobem un mitjà per a determinar-ne si més no, la naturalesa. Es tracta d'un poble diferent dels lacetans, i per tant, també diferent del grup relacionat amb els indigetes.»

«Per la cultura, sembla que pot considerar-se com el descendent del que a la primera Edat del ferro representava la de l'interior de Catalunya, que s'estengué tant per l'interior de la província de Lleida, com pel Berguedà, Marlés i per la plana de Vic. Havent-hi al segle VI motius per suposar l'existència dels Ausetans a la plana de Vic i arribant fins allà l'esmentada cultura, sembla que tenim ja indicis suficients per a creure que el poble en qüestió seria un dels que representaven el mateix estratèmic dels ausetans, i així es reforça també l'indici derivat del Periple, que els ausetans representen un poble indígena, juntament amb els ceretans, i que no cal confondre'ls ni amb els ibers del S., ni tampoc amb les tribus de la costa, a les quals pertanyen els indigetes.»

En altre lloc, el Dr. Bosch-Gimpera explica: «Indubtablement molt pròxims dels laietans, són els lacetans, i sembla que també els cossetans tenen cert parentiu amb els laietans, amb els quals estigueren units, segons sembla, per aliança monetat. Schulten, suposa que laietans i lacetans són una mateixa tribu i un mateix nom que s'ha co-

VISIONS DE MUNTANYA

Si els muntanyencs en la visió de la muntanya, malgrat la personal apreciació, rebem l'afectació d'aquells que en tota excursió ens acompanyen, cal dir doncs, que si enguany portava al meu fill a conèixer l'alta muntanya, havia de veure-la jo amb diferent prisma d'altres excursions. Es a dir, amb uns ulls infantils i crèduls com corresponen a un infant de 9 tendres anys, per aquests mons que àdhuc als més avesats quantes vegades ens apareixen irreals.

Per en Miquel, el Pirineu és a voltes, d'entrada, un món màgic, un món fabulós, ple de fantasia.

En la cascada de Remuñe, doll d'aigua que es despenja en una

rromput. No sabem fins a quin punt es pot acceptar l'opinió de Schulten, en realitat, el territori assignat als laietans té una certa personalitat que explica siguin considerats com a diferents dels del territori lacetà, ja més a l'interior i també amb personalitat més marcada. Probablement es tracta de tribus molt afins, encara que cal no confondre-les. Els lacetans ocupen l'interior de Catalunya darrera dels laietans i dels ausetans, dels quals els separen les serres de Pinós i del Lluusanés així com al N. dels Ilergetes.» «Els límits a l'E. i S. semblen fàcils de reconstruir tenint en compte les ciutats que se'n citen i la topografia. Ja havem dit que la Segarra i la comarca d'Igualada

semblaven de llur pertinença. Les ciutats que d'ells es poden localitzar son «Yesso», que per les inscripcions s'identifica amb Guissona, «Setelsis», que per la seva distància de Yesso, igual que la de Guissona a Solsona, es té per aquesta última. «Bacassis», que s'ha identificat amb Manresa i finalment «Aeso», que es supossa Isona.

«Els lacetans, **DESPLEGANT-SE DES DEL VALLÈS**, anaren a ocupar les comarques de Cardona i Solsona per les conques del Llobregat i Cardoner i la comarca d'Igualada, probablement per la conca del Noia, i l'última etapa del moviment va ésser l'ocupació de la Segarra i l'avenç fins a Isona.»

RAMIR MASDEU

vorera de la vall de Benasc, creu veure-hi desfer-se la boirada de la que el torrent en sorgeix. Endebades ens enfilàrem bon tros amunt de la cascada, ben aprop de la vorera; potser arribariem al cel i el doll seguiria caient de sobre nostre, d'amunt.

Fent camí pel fons de la vall, constant som als peus d'aparents muntanyes gegantes.

—Quina és? Com es diuen aquella, aquesta i l'altra? Falsa aparença; els cims de nom són amagats. Els que ara veiem, de bon tros enllà, vistos des de més alçada i amb perspectiva, es perden en simples contraforts.

Les boirades que entren de França, en el capdamunt de la vall li cauen a sobre, tot fent creure a en Miquel que quan hi serem, el camí podrà perdre's en el cel...

Muntanyes més o menys altives; neus perdudes; cascades que es despengen; rius cabalosos de transparent aigua blavenca, espumejant; boscos perdedors, d'arbres valents; remats d'vaques i vedells a cents, que ruminen en l'hora tardana. Als ulls i esperit crèduls d'en Miquel, el Pirineu és un món de llegenda feta realitat.

A mitja tarda, a la Renclusa, no hi trobem el palpit de l'hora prima o última del dia, que li donen les cordades.

A l'entrada de fosc, un fred intens, tallant fins a glaçar, per desacostumat, fa dubtar-me del bon temps.

Fosqueja encara quan em desperto. Fa bon temps.

—Miquel, Miquel, vols que anem a l'Aneto?

—Sí, sí!

Quan el Sr. «Antonio» puja als dormitoris per a cridar, —a l'Aneto! a l'Aneto!, en Miquel i jo som al portal.

Mentre clareja anem pujant molt pausadament al Portilló Inferior.

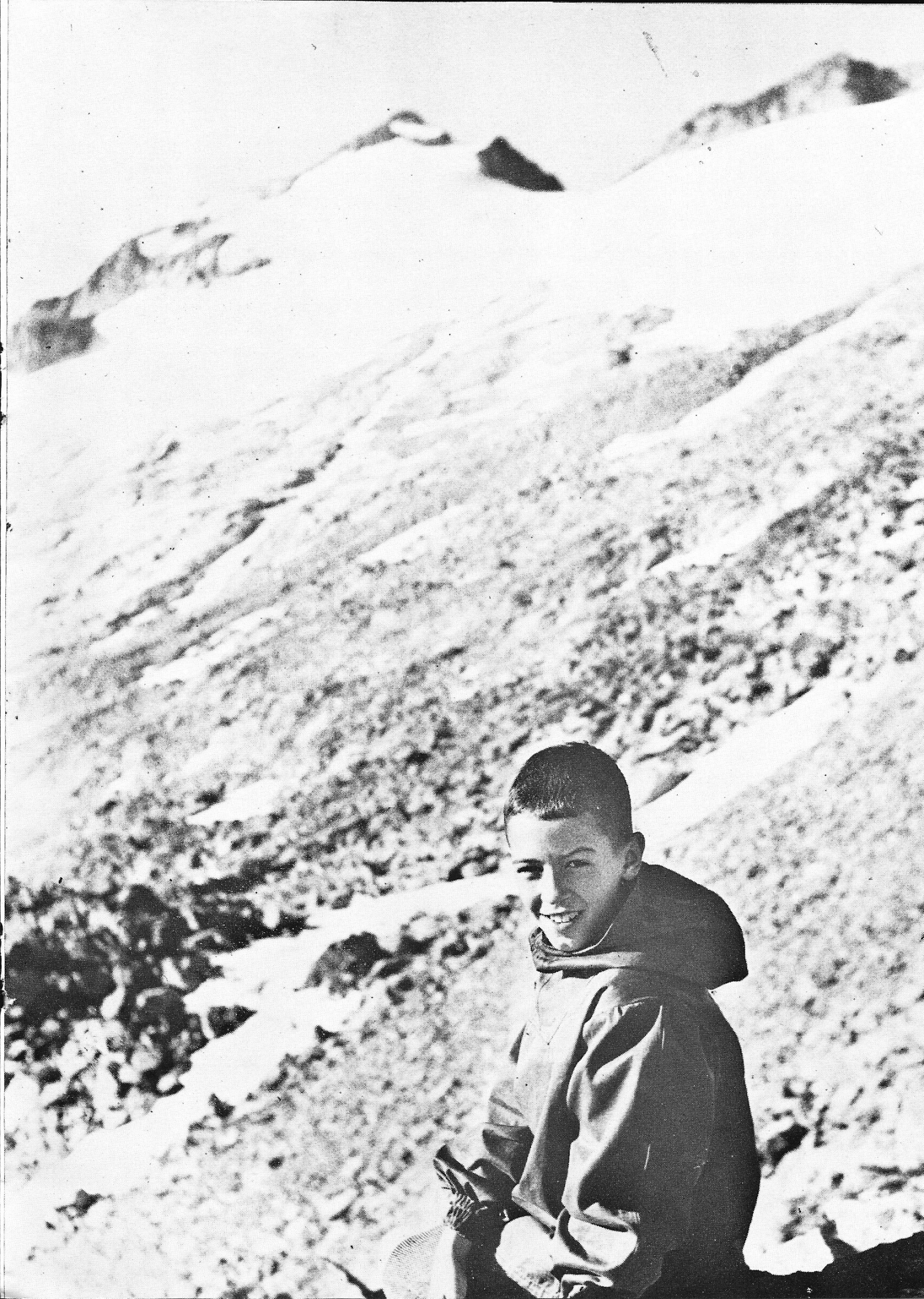
—Mira allà, quin estany que es veu. —És gran, eh?

—Sí, és el llac de Paderna.

En cada pas que ens enfilem tenim una visió més concreta de la muntanya; la seva configuració es copsa perfectament. La geografia entra pels ulls; prenen cos, volums, alçades, distàncies.

Els punts i noms, les referències dels mapes hi són presents.

—Al darrera d'aquella carena en que hi ha el Salvaguarda, és França, i aquella fondalada, la Vall d'Aran.

Des del Portilló Inferior tenim a la vista el cim més alt del Pirineu.

—És aquell l'Aneto?, el més llunyà?

—Sí que és a prop, pare!

És ple de majestat, per la presència decidida, i amb l'estesa, ampla visió de la seva glacera. L'Aneto serà nostre. Avui se'ns ofrena a l'abast. La seva visió ens desperta l'afany de conquesta.

Sempre pausadament, només situar-nos del Portilló Inferior al Superior, sentim que guanyem un cim. Li dóna goig a en Miquel, enfilarse per la roca; grimpar tot flanquejant o cabalgar la cresta li és un joc per ell.

Essent any de poca neu, la glacera ha reculat. Són molts els claps d'ennegrit gel, al descobert, que cal vorejar i ens torcen el camí que d'ordinari s'enfila al dret al coll de Corones.

Les hores de travessia pel desert de la glacera, sota un sol abrasador, sense l'aixopluc d'una ombra; la grandesa i solitud imponent de la muntanya; el poc esforç continuat, amb el pensament en l'ideal d'assolir un cim, han colpit a en Miquel fortament, que ho acusa en arribar al coll de Corones.

Les cordades que ens seguien, ens han aconseguit. L'assalt final és més calmos, seguint al pas d'uns francesos. En Miquel s'ha retrobat. L'últim joc és la cresta de Mahoma.

Quin goig! Quin alliberament és haver assolit el cim de l'Aneto!

El cansament per l'esforç de la pujada s'ha esvaït. Res ens lliga al cim. Alçant els braços i obrint la mà tenim el cel.

Heus ací el nostre domini.

Estesos nevers espurnejants,
neus perdudes esblaimades,
claps de gel verdosencs,
negres gorges d'esquerdes esbadocades.

Murs de roca calents i rogencs,
Tarterams de líquens florejats,
Cims altius,
uns magres i escardalencs,
altres, ampulosos i inflats,
tots, agressius.

Alteroses i esteses crestes retallades,
monts revestits d'arestes afinades,
claven en el cel les seves dentellades.

En les clotades
ens esguarden llacs perduts,
uns, ben oberts els ulls
de les aigües com miralls,
altres, de neu coberts,
per enmig de les espitlleres
de ses esquerdes

De la fermesa dels cims,
ens ho diuen al seu entorn, els abismes.

Arreu, valls profundes i gemades
s'escorren enmig de les muntanyes,
i per tot corriols i torrentades
cercant de la terra les entranyes.

Dolls de sol cauen brunyint
i al seu caliu tot cobra vida.
L'aire és pur i transparent.

Es respira al cim, solitud,
l'hora és de calma, de serenor,
no s'oeix cap remor,
un cel immens ens dóna amplitud.

I tot fa retrobar-nos.

La davallada és per en Miquel, talment lleugera volada per damunt del never, i quan seguim camí per la tartera, aletejar de roca en roca.

És dia de descans, avui; no pas perdut, però. Ens n'anem a passar-lo a Aigualluts, i com cap altre dia sentim i vivim intensament la solitud de la muntanya, que no podem però pas entendre per estatisme ni absència de vida.

Solitud que no produeix cansament; al contrari, és sedant i font en que s'abeura l'esperit i l'ànim.

En el córrer de les hores, tot prenent la solellada, lliurat a la contemplació de l'Aneto en el fons de tot, per l'obertura de la vall de Salenques, tocant el cel amb la llepassa de la seva glacera, revisc, paladejo millor l'ascensió i estada d'ahir amb tota la seva grandesa i bellesa.

A estones, és el petit món del nostre vol, reduït a Aigualluts qui m'absorbeix. Ja sigui la visió d'en Miquel en tothora de mans i peus a l'aigua, lliurat a jocs d'infants, com la visió de la figura plàstica de les eugues quan pasturen o el seu galopar esbojarrat, desenfrenat pel prat, sempre amb estampa de llibertat.

Un accident hagut a la Maladeta fa just quatre dies, i l'interès en l'aplicació de la simplicitat i mínim esforç en tota ascensió, em decideix a assolir el Pic d'Alba, últim 3.000, el més occidental de la carena de les Maladetes.

Fa més d'una hora que és de dia quan sortim en Miquel i jo sols. La serena calma i solitud de l'estany de la Renclusa, malgrat ésser voltat d'aspres carenes i roquisser, junt amb la poesia, la dolçor del torrent que solca el prat i per llit sorrenc s'escorre mansoi, transparent, més no incolor, amb lleugeres canviants tonalitats, és un encant, un regal pel nostre esperit, que es trenca de sobte amb el camí que seguim, convertida la muntanya en monòton tarteram fins sota mateix de les carenes.

Als peus del Pic d'Alba cal encordar-nos en Miquel, en Josep M.ª Colomer que ens acompanya en aquesta ascensió, i jo.

Neix l'interès, l'atractiu de l'ascensió que creix en emoció a cada pas que avancem.

Assagem l'equilibri del cos en la penjada travessia del never d'Alba fins aconseguir la rimaia sota el coll inferior d'Alba.

Templem els nervis en la delicada grimpada de dos llargs de corda fins dalt la carena, pel roquisser descompost que la poca neu d'enguany ha deixat al descobert.

Des del coll inferior d'Alba, el cim s'endevina proper. No és la via assenyalada d'una cresta, mur o canal, allò que seguim.

L'ascensió s'ha tornat un joc o problema que cal anar desgranant a cada pas, preveure en cada llarg de corda, per seguir amunt, cercant el cim sense saber on és, i procurant no trobar-

nos del tot penjats amb escasses possibilitats de tirar amunt o desfer paret.

A mida que anem enfilant-nos per canals i crestes orientades Sud, Sud-Est, mentre en Colomer i jo resolem l'ascensió, conscients d'un cert risc, m'importa que a en Miquel, conscient del perill en veure l'abisme ensota, no el tem en absolut, perquè té ell plena fortalesa d'ànim i física, ensems que confiança en nosaltres per assolir la fita anyorada.

Dalt del cim gaudim el premi de l'ascensió, com quan en aquest cas la muntanya ha exigit dels seus amants, la conquesta.

La davallada per la via normal, sense obstacles, és el retorn al refugi acollidor amb el pensament en l'emoció forta, viva, d'una escalada noble per la consecució d'un cim que queda endarrera.

Som tardans en anar-nos-en de la Renclusa. És que en el fons ens dol haver d'abandonar la muntanya i també l'acolliment del refugi. En el comiat sense tràfec, dona gust de copsar la molta humanitat de «D. Antonio», tota una vida de dedicació a la muntanya.

En tot el camí, fort pujador fins el Port de la Picada, un aire fort ens alleugera la pesantor de la solellada que cau a plom. Al ritme des cops de vent, dansen les flors i l'herbei als nostres peus.

Sovint ens aturem en el pujar; respirem a fons omplint-nos el pit d'aquest aire que se li troba el tast. Llavors ens quedem qui sap el temps —que no compta pas— contemplant la nostra muntanya, el massís dels Monts Maleïts. El fet d'haver pujat abans a l'Aneto i Pic d'Alba en cada un dels seus extrems, ens dona més capacitat de la visió que tenim.

Malgrat que seguïrem a la vall d'Aran i al port de la Bonaigua, acabàrem de viure la muntanya en el port de la Picada, amb l'última visió, perquè una vegada submergits en les agrupacions humanes, entenguérem que viure la muntanya és intimar-hi, lliurar-t'hi, conquerir-la sempre en solitud.

juliol del 1965

SALVADOR PRAT

Crònica del XVIII Campament d'Alta Muntanya instal·lat a la Vall de Pineta (Osca) del 17 al 27 de juliol del 1966

Tendes 29
Acampadors 76 grans i 24 menuts.

Pesi a les referències que ja en teníem, impressiona fortament la bellesa de la Vall de Pineta. Durant el viatge, per una impecable carretera de la província d'Osca, ja vàrem poder admirar, en la llunyania, el conjunt nevad de la regió de les Tres Sorores, que així s'anomenen els pics del Mont Perdut (3.352 m.), Cilindre (3.327 m.) i Marboré (3.253 m.), i que especialment el primer, foren l'objectiu principal dels muntanyencs del campament.

Des d'Ainsa, poble molt interessant i que justifica una visita detinguda, surt la carretera que transcorre sempre per la vora del riu Cinca i que ens porta ràpidament al final del nostre viatge, però uns 7 qms. abans d'arribar a Bielsa, en l'encreuament amb la carretera que porta a Plan, s'acaba l'asfalt i seguim per una carretera que ens obliga a reduir la marxa del cotxe. Al final d'aquesta carretera local s'hi troba Bielsa, un poble molt bonic i cuidat, ple de forasters i amb uns habitants molt amables i dinàmics. A la sortida del poble, ens trobem amb dos camins, el de la dreta en direcció a Parzán, i que és l'esperança del poble, ja que està en projecte, sembla immediat, d'un pas de frontera, l'altre s'enfila ràpidament sobre el poble i ens situa al començament de la Vall de Pineta. Fins al fons de la vall, uns 14 qms., ens hi porta una carretera, la meitat de construcció recent, ampla i amb molt poc desnivell, i que una vegada coneguda ja hi vàrem circular com si fos una autopista. De camí passem per l'embassada de Pineta, que dóna una nota més de bellesa a aquells entorns, i la residència dels Pares Escolapis, que porta el nom de «Residència Padre J. Turull» en record d'un jove Pare Escolapi de la nostra ciutat que va morir d'accident en el Mont Perdut. Instal·larem el campament en un prat magnífic, al costat de la caseta dels carabiners, fruit d'una superba vista del cercle de Pineta, amb les seves cascades i els cims nevats de les muntanyes de l'entorn.

Foren moltes les sortides efectuades, havent-se visitat la major part de la regió, que és considerada com la més bonica del Pirineu; apart la

situació del Campament a peu de carretera, va convidar a efectuar visita de les Valls d'Anxiscle i Ordesa.

Si per als muntanyencs la regió de Pineta resultà insuperable per als acompanyants resultà un paradís, doncs a l'altra banda del riu es van collir galledades de maduixes i no es van acabar, es trobaren flors de neu en gran quantitat prop del Campament, els prats i boscos són un vertader jardí de flors de muntanya, lliris, etc., i per fi el riu Cinca que per aquells indrets baixa planer i relativament pausat, en dies de sol permetia prendre banys d'impressió.

Gràcies a l'amabilitat dels Pares Escolapis i a la gentilesa del Pare Trenchs, jove escolapi terrassenc, es va celebrar missa en el mateix campament els dies de precepte. lluint-se uns dels nostres companys en la construcció d'un altar molt a to amb les característiques de la regió.

La meteorologia no es va portar malament, tot i que ens va obsequiar amb neu, pluja, vent, exhibició de llamps i concert de trons, dificultant els primers dies les escalades al Mont Perdut.

En resum, un campament del que tots n'hem tornat satisfets, en tots aspectes, inclòs el culinari.

JOSEP MIES

ACTIVITATS DE TRAVESSIES I ASCENSIONS DEL XVIII CAMPAMENT D'ALTA MUNTANYA

- Coll d'Anxiscle, Cercle de Pineta, per Antoni Ventura i Jaume Galofre.
- Cercle de Pineta i escalada a l'aresta anomenada «Agulla de Montserrat», per Jaume Galofre, Francesc Burgos i Ramona Vilalta.
- Mont Perdut, per Ramon Vilalta, Francesc Burgos i Jaume Galofre.
- Cercle de Pineta, Refugi Tuquerouye, Mont Perdut, per Florenci Soriguera.
- Mont Perdut, des de la Vall d'Ordesa, per J. Mas i Sra. i J. M.ª Soler i Sra.
- Cercle de Pineta, cabana, Mont Perdut, per Jaume Tria, J. Boada, J. Hernández i Joan Tria.
- Coll d'Anxiscle, Refugi de Goritz, Mont Perdut i Vall d'Ordesa, per Llorenç Prat i Sra. i 14 més.
- Al cercle de Pineta, col·lectiva.
- Als llacs de la Múnia, per Josep M.ª Soler i amics.

- Al llac de Tuquerouye, per J. Garcia, I. Mas, A. Ventura i Sra. i J. Mies.
- Al llac de Tuquerouye, coll d'Estauzous i pic d'Estauzou per S. Martí. M. Closa, J. Roura, V. Castany, A. Baró.
- A la Múnia, per Josep M.ª Más i amics.
- Als plans de Larry, col·lectiva.

Crònica

ACTES I CONFERENCIES

- Amb motiu del repartiment de premis del «Concurs Local D'Esquí», de la «Marxa de Regularitat» i de la «Diada de Germanor», el dia 10 de juny, va tenir lloc una sessió de films documentals cedits pels Consolats i Oficines de Turisme de EE UU i França.
- La sessió de clausura del Curs 65-66 a celebrar el dia 17 de juny, amb una conferència del Sr. Miquel de Paz sobre impressions d'un viatge a l'Amèrica del Nord, i la projecció del film «La Paz Caliente», cedit per una empresa comercial, va ésser suspès per ordre governativa, segons ofici rebut a la secretaria del Centre, firmat pel Excm. Sr. Governador Civil.

BIBLIOTECA

S'han adquirit últimament els llibres:

«Enciclopèdia de L'Excursionisme», Volums I i II, de l'Editorial «Rafael Dalmau».

«El Macizo del Boumort», Guia monogràfica, C. E. C. Barcelona 1966.

Secció d'Alta Muntanya

FESTA DE SANT BERNAT DE MENTHON

Com cada any, la festa de Sant Bernat de Menthon, es celebrà els passats dies 15 de juny amb una missa vespertina a l'església de la Sagrada Família, i els dies 18 i 19 de juny amb campament a les feixes de La Mola, missa i procesó pels contorns del cenobi, benedicció d'estris de muntanya i seguidament escalada col·lectiva per diferents vies a la cova del Drac, per finalitzar els actes amb un dinar de germanor a Can Pobla, repartint-se els diplomes del XV Curset d'Escalada. Acabà la festa amb

unes breus paraules del president de la secció d'alta muntanya, agraïnt la col·laboració i assistència als actes, essent la nota dominant la gran assistència de socis als actes abans referits.

Secció Coral

El mes d'octubre ja farà dos anys que la Coral del Centre Excursionista de Terrassa ha estat renovada. Per dissort nostra, la continuïtat en la mateixa no ha estat el seu fort.

Per tres vegades s'ha renovat la Coral; dels que varen començar pocs n'hi ha en les seves files. Aquestes interrupcions han motivat que la Coral no hagi arribat encara, a la maduresa que podria tenir pel temps que fa que està formada. Per fi sembla que s'hagi trobat un grup idoni, que té afició al cant.

Aquest grup va reemprendre les seves activitats en el mes d'octubre de l'any passat. La primera sortida va ésser el dia vint-i-quatre de desembre a Rellinàs, on es va cantar la Missa del Gall. Després el dia 22 de maig vàrem fer la nostra primera actuació fora de casa, concretament a Hostalric (Girona), amb motiu de la II Festa de la Cançó Muntanyenca; hi participaren nombroses corals de diverses entitats excursionistes, entre elles la nostra. De les corals presentades la nostra va ésser la dels cantaires més joves.

Es pot dir, que la Coral del nostre Centre va quedar bastant bé amb respecte a les demés corals, sobretot si es té en compte la vàlua de les altres corals.

Ultimament, el dissabte dia nou de juliol, vàrem fer el primer concert a la ciutat de Barcelona, en el local de l'A. E. E. F.

Aquest concert estava compost de dotze peces, que van ésser de l'agraïença del públic assistent. Esperem que en una data no molt llunyana puguin tornar-nos la visita, puig tenen en el seu Centre un grup d'expressió mímica molt lloable.

Per últim i amb motiu dels dos anys de la creació de la primera Coral, farem la nostra presentació en el local del Centre Excursionista, el proper mes d'octubre.

Esperem que això sigui del seu gust i també que sàpiguen donar ànims a aquest nou grup de cantaires, perquè el nostre Centre pugui tenir per fi la Coral que ell es mereix.

JAUME PRUNES

Secció de Fotografia

XXXI SALO DE FOTOGRAFIA, XI DE MUNTANYA, II EDICIO NACIONAL

Catalunya, València, Castella la Vella i Bascònia ens honraren amb la seva participació al tradicional Saló celebrat durant la passada Festa Major.

52 col·leccions amb un total de 152 fotografies varen acudir a donar relleu al Saló. Si fàcil va ésser la tasca del Jurat d'admissió doncs la qualitat de les obres aportades no portava a dubtes, no va ésser així pel Jurat que otorgà els premis.

Esperem i desitgem que en futures edicions la participació continuï ascendent, tant en el pla de qualitat com de quantitat.

El Jurat va concedir els premis previstos, en la següent forma:

1.º «Cortesía»	del Sr. Pere Morera i Bacardit, de Terrassa.
2.º «Gitanilla»	del Sr. Eduard Balada, de Terrassa
3.º «Anècdota»	del Sr. Jordi A. Viñals, de Terrassa
4.º «Mediterráneo»	del Sr. Germà Artigot i Peramies, de València
5.º «Tossa d'Alp»	del Sr. Manuel Planchat i Villacampa, de Terrassa.

Premi especial de muntanya:

- 1.º «Tossa d'Alp» del Sr. Manuel Planchat i Villacampa.

Necrològica

N'ENRIC BARRULL I TORRELLA

Ens deixà, encara jove, de mort sobtada, el nostre consoci i bon amic Enric Barrull. Membre de la Secció de Fotografia, va oferir sempre una mà quan se'l necessitava, donant una bona empenta per crear el trofeu CET de Fotografia. Posseïa laboratori propi, també era aficionat a la pintura i gran nombre d'excursions figuren en el seu historial. També la música l'entusiasmava.

Lamentem la pèrdua d'aquest amic, exemple de bon company i des d'aquestes línies participem als seus familiars la nostra condolença.

Excursions realitzades

ALPS

- Ascensió al Cervin o Materthorn, per l'aresta de Hörnli, pe's Srs. Manuel Panchat i Joan Soler.
- Chamonix, Refugi Tre la Tête, agulla Berangere (3.425 m.) en els Domes de Miage. Refugi del Couvercle, agulla de Triolet (3.870 m.) agulla de Plan (3.780 m.) Refugi du Gouter, Dome du Gouter (4.225 m.) Glaciers del Mont Blanc. Travessia de l'Agulla del Midi a la du Plan, per Colls de Plan i Gran Rognon, (severes condicions hivernals), glaciers du Requin i Vall Blanca i Refugi del Requin, pel Sr. J. Fabrès Amorós i Sra. i amics del C. A. F.

PIRINEU

- Ascensió al Mont Perdut, per la galera Nord, el dia 20 de juliol, per F. Martinez, F. Martinez Troya, F. Lozano, L. Ambrós, J. Batlla i E. Casas.
- Ascensió al Cilindre, el dia 25 de juliol, per F. Lozano, V. Pirla i J. Benet.
- Ascensió Mont Perdut, el dia 25 de juliol, per F. Lozano, V. Pirla i J. Benet.
- Ascensió Mont Perdut, per la cresta NO, el dia 25 de juliol, per F. Martinez i F. Martinez Troya.
- Ascensió Soum de Ramond, el dia 25 de juliol, per F. Martinez, F. Martinez Troya i F. Lozano.
- Gruta de Casteret, Bretxa de Roland i ascensió al pic Taillon, el dia 26 de juliol per F. Martinez, F. Martinez Troya, F. Lozano, J. Benet i V. Pirla.
- Gruta de Casteret i ascensió al Casc de Marboré, Marboré, Pic Oriental de la Cascada i Cilindre, els dies 14 i 15 d'agost, per F. Lozano, L. Ambrós, E. Ballbé i A. Olivé.
- Ascensió al pic d'Aneto, Port de la Picada i Vall D'Aran, durant el juliol, per J. Pastor, R. Casas, J. Miró i J. Safont.

VARIS

- Serra de Guara, travessia del «Barranco de Mascún», de Rodellar a Otín, San Cosme, El Huevo, Torrente de Guatizalema, Excursió al Cañon de Balcez i Sierra de Sevil els dies 14, 15 i 16 d'agost, per Srs. Jaume Fabrès, Carlos Ballbé Jr., Jordi Serra i M. Piera.

- Excursió motoritzada al Molí de Llobateras i Castell de Sant Martí de Centelles, el dia 21 d'agost, amb 21 assistents.
- Excursió motoritzada al Monestir de Santa Maria de Llusa i Santuari dels Munts, el dia 28 d'agost, amb 19 assistents.

ESPELEOLOGIA

- «Avenc del Club» el dia 24 de maig, per E. Prat, J. Prunés, J. Batlle, F. Lozano J, Puig, J. Arrau i J. Sapont.
- «Avenc de les Pedres» el dia 19 de juny, per E. Prat, J. Prunés, J. Batlle, A. Altet i F. Lozano.
- «Avenc de Can Torras» el mateix dia i pels mateixos espeleòlegs anteriors.
- «Avenc dels Plans» el dia 7 d'agost, per E. Prat, J. Batlle i J. Ocaña.
- Travessia espeleològica a Sant Llorenç del Munt, durant els dies 14, 15 i 16 d'agost als avencs de Castellsapera, Llest, Falconera, Daví, Can Pobla, i Codoleda, estudiant totes les simes en la seva part kàstica i biològica, per Jaume Prunés, Enric Prat, Miquel Sánchez, Simoni Gil i Joan Batlle.
- «Avenc dels Pouetons d'Agulles» Montserrat, els dies 27 i 28 d'agost, Per J. Batlle, E. Prat, M. Sánchez, V. Carné, J. Folladosa, P. Margarit i J. Estella.
- «Avenc Brega», els dies 10 i 11 de setembre, per J. Batlle, E. Prat, J. Prunés, J. Folladosa, J. Busqueta, P. Margarit, Cuadrat, Català, Rius Ricart.
- «Avenc Tortosí» el dia 11 de setembre, per J. Batlle, E. Prat, J. Prunés, J. Folladosa, Rius i Ricart.

ESCALADA (G.E.S.A.M.)

Montserrat

- «La Torta» (Via Escolà, 1.ª local) el dia 14 de novembre, per L. Andreu i J. Grau.
- «Sostre del Monestir», el dia 20 de gener, per «Kiku» i «Tino».
- «El Rave» (Via sostre), el dia 3 d'abril, per F. Perich i J. Balada, i el dia 6 d'abril per «Tino» i «Kiku».
- «Cavall Bernat» el dia 22 de maig, per J. Centelles, A. Dominguez i F. Peric.
- «El Gorro Frigi» el dia 29 de maig, per la cordada Bellot-Casanovas i amics del GEAA.

- «Roc de l'Esquirol» (Via Montserrat) el dia 19 de juny, per Albert i J. Centelles.
- «Les Castellasses» (Via Matalonga), per Albert i Perich, el dia 7 d'agost.
- «Cova del Drac» (Via interior), el dia 7 d'agost, per J. Galofre i V. Ferrer.
- «Les Castellasses (Via Matalonga i Via X) el dia 21 d'agost, per L. Ambrós, F. Lozano i V. Pirla.

SOTS DEL BACH

- «Roca del Salt» (Via Rapel) el dia 19 de juliol, per Albert i F. Perich.

SERRA DEL CADÍ

- «Esperó inferior de la Roca Ordíguer» (1.ª ascensió absoluta) els dies 15 i 16 d'agost, per Genis Roca i Angel Casanovas.

PEDRAFORCA

- «El Calderer» (Via Pany) el dia 12 de juny, per A. Casanovas i amics del GEAA.
- «Pedraforca» (Via Gran Diedre) 1.ª local, el dia 12 de juny, per J. Piera i F. Burgos.
- «Pedraforca» (Via Homedes), el dia 12 de juny, per F. Martinez i A. Martinez, pels mateixos, via «Font al Pollegó inferior».
- «Pedraforca» (Via Estasen) el dia 24 de juny, per F. Perich, F. Martinez i L. Ambrós.
- «Pedraforca» (Via Gran Diedre)—2.ª local, el dia 3 de juliol, per P. Aced i L. Ambrós.

PIRINEU CENTRAL

- «Aresta Est del Petit al Gran Vignemal» el dia 21 de juliol, per A. Casanovas, F. Bellot, A. Perchacs i G. Roca.
- «La Gran Pique Longue» pel colador de Gaube, 1.ª local, el dia 22 de juliol, per A. Casanovas, F. Bellot, A. Perchacs i G. Roca.
- «Astauzous occidental i oriental» (aresta NO) el dia 27 de juliol, per les cordades Bellot-Casanovas i A. Perchacs-G. Roca.

DECORACIÓN

ELLSA, S. A.

Carretera Martorell, 58

Teléfono 297 49 13

MOTO-SIERRAS

McCULLOCH

La que prestó servicio en nuestro Campamento

Agencia oficial Tarrasa y comarca:

GASPAR

Agencia oficial OSSA-LAMBRETTA

Dr. Ullés, 41

Teléfono 297 14 71

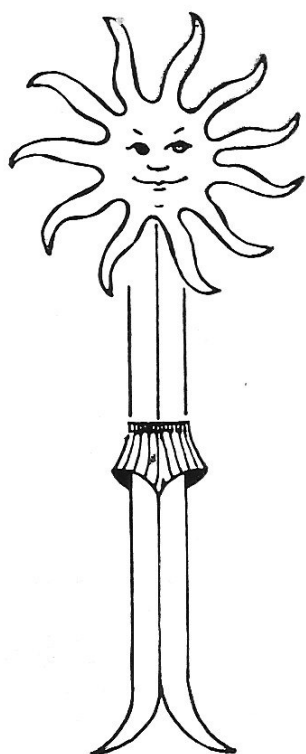
Virgilio Vera

Laboratorio Fotográfico

Trabajos de Artesanía

Vallparadís, 115

Teléfono 297 41 52

deportes alpinos

le ofrece
el mejor surtido en

TIENDAS CAMPING
SACOS DORMIR
COLCHONES NEUMATICOS
etc., etc.

RUTLLA, 31

TELÉF. 297 40 69

FOTOS

francino

Plaza España, 13

Teléfono 297 2833

T A R R A S A